

Exponent fonamental de l'Escola Catalana del Tapís, a partir de 1970 va començar a desenvolupar el que ell denominava *environnements*: estructures *site-specific* de caràcter immersiu, en les quals l'assaig de la transdisciplinarietat i el gran format van anar més enllà dels límits imposats a l'art tèxtil tradicional.

Grau-Garriga va dur a terme aquest tipus de creacions efímeres i pròximes al happening en tota mena de llocs, des d'entorns naturals fins a espais urbans, des d'edificis històrics fins a sales d'exposicions. Amb un rerefons íntim, una càrrega històrica i –gairebé sempre– un clar component crític respecte a la preservació mediambiental i l'ús de recursos naturals locals, hi afloraven noves formes relacionals entre el teixit, l'espai i el públic –de vegades, els seus mateixos estudiants. Fils, fibres i altres materials s'expandien pel lloc, establint diàlegs inesperats amb el mitjà o l'arquitectura que els envoltava i submergint l'espectador en una realitat que semblava transformadora i nova.

Exponente fundamental de la Escuela Catalana del Tapiz, a partir de 1970 empezó a desarrollar lo que él denominaba *environnements*, estructuras *site-specific* de carácter inmersivo en las que el ensayo de la transdisciplinaridad y el gran formato fueron más allá de los límites impuestos al arte textil tradicional.

Grau-Garriga realizó este tipo de creaciones efímeras y cercanas al happening en todo tipo de lugares, desde entornos naturales hasta espacios urbanos, desde edificios históricos a salas de exposiciones. De trasfondo íntimo, a veces con una carga histórica y casi siempre con un claro componente crítico respecto a la preservación medioambiental y el uso de recursos naturales locales, en ellas afloraban nuevas formas relacionales entre el tejido, el espacio y el público, en ocasiones sus propios estudiantes. Hilos, fibras y otros materiales se expandían por el lugar, estableciendo diálogos inesperados con el medio o la arquitectura que habitaban y sumiendo al espectador en una realidad que se antojaba transformadora y nueva.

A fundamental exponent of the Catalan School of Tapestry, since 1970 Josep Grau-Garriga began to develop his so-called 'environments': site-specific structures of an immersive nature in which trans-disciplinary and large-format works were taken beyond the limits imposed on traditional textile art.

Grau-Garriga made these types of ephemeral creations that are close to happenings in all kinds of contexts, from natural environments and urban spaces to historic buildings and exhibition galleries. Despite their intimate feel, the installations often had a historical charge and invariably displayed a clear critical component regarding environmental preservation and the use of local, natural resources. Gradually, new relational forms emerged between the tapestry, the space and the public, sometimes his own students. Threads, fibres and other materials spread throughout the space, establishing unexpected dialogues with the environment or the architecture they inhabited, and plunging the viewer into a reality that seemed transformative and new.